

Sbírka básní - Simona Kopecká

• HLAS

Pár kilometrů od města
končí její cesta

Tý mladý dívky co právě si googlí
jak nejrychleji další kilo zhubnout
A TEN hlas v hlavě
promluví a rozkazuje

"Až za tři dny si můžeš do něčeho kousnout
Lidi tě nepřijmou, musíš zhubnout "

"Nesmím přibrat" řekne si dívka

"nesmíš" opakuje hlas jako ozvěna
Nesmíš ,nesmíš, nesmíš ,nesmíš ,nesmíš

V ložnici o půlnoci sedí a z nervozity si nehty kousá
Nemůže usnout a tak jen zoufale doufá
Že nikdo neslyšel jak se z postele zvedla
Jak v koupelně vyzvracela vše co snědla

Každý den chodí se vážit do koupelny
Stoupat si na váhu je pro ní pravidelný
Nikdy není spokojena s čísly co ubyly
Chce aby jich ubilo víc a tak si na váhu stoupá
Den co den, týden co týden měsíc co měsíc
Až je tak vyhublá že každý další krok na váhu, stojí až moc velkou námahu

Chodí Mezi lidi a svou postavu s ostatními si porovnává
Měří se a říká si proč není taková i ona
je to smutný, že její hlas ji nedovolí
aby viděla jak moc je HUBENÁ

je tak slabá z toho všeho vyčerpaná
Už měsíce skoro vůbec nic nejedla
Co snědla stejný den vyvrhla
Tak proč není v zrcadle žádná změna ?
něco uvnitř potichu se směje

"to je jen v tvé hlavě "

• SŮL A CUKR

Jsem člověk v době ?
Nebo je doba ve mě ?
Proč všichni ostatních názory potřebují ?
Proč naše životy tak lehce se ovlivňují ?

Jsme autoři našich příběhu
Ale i tak je za nás píše okolí
Z dětí se stanou dospělí
a co si přejou jediný
Je dostat pozornost co v dětství neměli
Přát si aby je někdo miloval tak jak to lidé dělají
Protože oni ten pocit neznají

A pak jsou tu lidé co se svěří
a řeknou svou minulost
Někteří jen pro pozornost
Nebo aby je ostatní litovali
A ty "druhý někteří "se svěří a jen chtějí
Aby lidi pochopili, proč jsou kým jsou
Ale stejně je do stejného pytle hážou

A kvůli tomu jsou tu lidé co nikomu nevěří
Protože MOŽNÁ jednou věřili až moc
A kvůli tomu zažili bezmoc
Mají strach že do nich znovu udeří

Narodili jsme se pro to aby jsme zemřeli
ale stejně nám nikdo nedovolí zemřít v tu dobu kdy si to nejvíce přejeme

Život se rozhodne jiným svázat ruce
Pokusit se je utopit v moři revoluce
Ale tím je jen naučí plavat

Pravda trochu bolí
Ale Takhle to tu chodí
V tyhle době je každý obětí
A lidé o tom nemají ponětí

• ZDI

Jsem už unavená
psychicky vyčerpaná

proč tu s námi nejsou oni ?
Jsou zavřený v ložnici,
hádají se
už zase

Přála bych si aby jsme zdi tak tenký neměli
Pomalů se drolí, jako by všechno viděli
Občas mám pocit že prasknou
z toho všeho co v sobě nesou

- Ale já už toho mám dost
rodičovské hádky,
- Napíšu poslední řádky
Všechny hovory,
- Namířím pistoli
ty noci který jsme probrečeli
- Zvednu ji k hlavě

ty modlitby, který se měli dostat k bohu
Ale místo toho je slyšeli jen naše zdi
to oni slyšeli všechny mé nevyřčené sny

- Ruku na spoušť

Ty myšlenky co jsme řekli na hlas,
ty dny kdy jsme si volali až do noci ,
nebo když jsme se utrápený
o chladný bílí zdi opírali
to všechno naše zdi v sobě nesou

To o ně se rozléhá Výstřel
A po něm už jen nekonečné Ticho

Naše zdi teď už nic neslyší
Jen už nejsou bílí
ale sítě
rudý

• SLEPÁ ULIČKA

Vidíš tu propast ? Vidíš jak je hluboká ?
No tak koukni se míma očima !
Už to vidíš ?
Ta propast je nekonečná
Já vidím nekonečno
ty vidíš tmu
Já vidím beznaděj
Ty vidíš tmu
Ja vidím tě v davu
Ty vidíš všechny kromě mě..
Jako kdyby naše přátelství osleplo
A z života zmizelo světlo
A teď i já vidím tmu ...
A nevím jestli tě budu následovat poslepu..

Udělám krok a všechno mě bolí,
jak mi podpatky svírají nohy.
Korzet mě svazuje a dusí.
Tahle společnost se mi hnusí.

Cítím na sobě oči co mě svlékají přesto se dál usmívám.
V tomhle světě jsem jen módním doplňkem,
na to nezapomínám.

nejsme pro muže žádné klenoty,
i když nás nosí jako na prstýnku drahokam
Ale to, že by jsme pro ně byly cenné, je jen hloupý klam.

Jsem duše uvězněná v kleci,
sama v sobě držená být nechci,
ale můj život se stal vězením v den,
kdy jsem se narodila a má matka že jsem dcera prohlásila.

Jiné děti učili mluvit,
mě učili mlčet
Jiné děti mohli si hrát,
mě učili předstírat.

Aby jsme se mužovou ozdobou staly.
Takhle nás vychovali.
Bez muže nejsme nic.
Bez muže žádná práva nemáme.

Vyrůstaly jsme a bolest se
Stala našim nejlepším přítelem.
Moc dobře jí známe.
Jedla s námi u jednoho stolu.
Spala s námi v posteli .
Vyrůstala s námi jako naše sestra.
Byla to jediné, co jsme měly.
Dala nám lekci a my jsme pochopily.

Můj život nebyl žádným darem.
Můj život byl pouhým prokletím.
Jsem ve své válce generálem.
Po krvavé zemi chodím.

Vedeme své vlastní bitvy,
i když máme neviditelné okovy.
Slova jsou našimi zbraněmi.
Vůle nás drží při životě.
Když se přibližujeme temnotě.

Ale i tak tu bolest a křik v mojí mysli
Nikdo nepochopí
Protože neví jaký to je
Když život ti ovládají

Mám mlčet a poslušně poslouchat
Zplodit děti a uspokojovat
Zatímco muž může za nitky tahat
A ženy jen k nebi sahat

K bohu se modlíme
Ale žít dal musíme
Žiju abych chránila své dítě
Na tomhle prohnílym světě
Po kterým bosy chodíme
A v temných uličkách nemluvíme

Oslizlým pohledům zrakem uhýbám
Ale Když na mě sahají nedýchám

Nečekají na žádné svolení
dělají si semnou co chtějí
Nepotřebuji žádné povolení
Můj hlas nic není

V očích mám slzy
Co mi po tváři mizí
A já Cítím a slyším jak mi praská srdce
Když ho prosím ať ze mě dá ty ruce

Nečekají na žádné svolení
dělají si semnou co chtějí
Nepotřebuji žádné povolení
Můj hlas nic není

V očích mám slzy
Co mi po tváři mizí
A já Cítím a slyším jak mi praská srdce
Když ho prosím ať ze mě dá ty ruce

V ten moment se zastaví čas
Nikdo neuslyší můj hlas

A i když slyším hněv v jeho hlase
Už nebráním se
Tehle boj jsem už dávno vzdala
když my došlo že jsem na něj zůstala sama

Celý svůj život slovo "ne" slyšíme
Ale když nás držíte a my křičíme
Slovu "ne" najednou nerozumíte
Protože vy prostě smíte

Některé dívky jsou drženy v násilí jen proto že pro nikoho jsou podřadný
Ale svému osudu neuniknou

Neunikla jsem ani já neunikla ani má matka
Ani matka mé matky ani Matka matky mé matky ani matka matka matky mé matky

Proč ?

Protože Když na nás koukáte
Jen Bezmocnou růži vidíte
Jsme přece JEN ženy
Ale i my máme trny

Protože si Myslíte že jsme zvíře co zkrotíte
ale oheň ve mě neuhasíte
Jsem bouří a ohněm, od teď jsem tvím vzdorem

Je načase zamčené dveře vykopnout
Vyjít na světlo a hrdě se nadechnout

Kdo jsem ?
Jsem dcera mé matky
Člověk ve kterém vidíte jen nedostatky
Jsem dívka bez práv, jsem uzlíček obav
Kus hadru ,věc, stroj, špína za nehem
jsem mužovo majetkem
Poslušný pes, osamělí útes
Otrok společnosti,Osoba bez možnosti
Slabá křehká zlomená
Holka co nic neznamená
Jsem Ztracená duše ,jsem nabitá kuše
Jsem tu pro zábavu
jsem opuštěné molo v přístavu
Jsem živou loutkou které odepřeli být sama sebou
Jsem z tělesnění strachu, jen smítko prachu
Jsem ryba bez vody, jsem tvého pádu schody
jsem nic a přesto všechno

JSEM DÍVKA ROKU 1792